

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἐνατον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ἰούνιος, τετάρτη καὶ δεκάτη,
ὁ πόλεμος τὸν κόσμον συνταράττει.

Χίλια πέντε καὶ τρακόσα,
βρέμεται Τουρκιὰ λυσσῶσα.

Καὶ γιὰ τὴν Μυροῦλα,
ποῦ γινε νυφοῦλα.

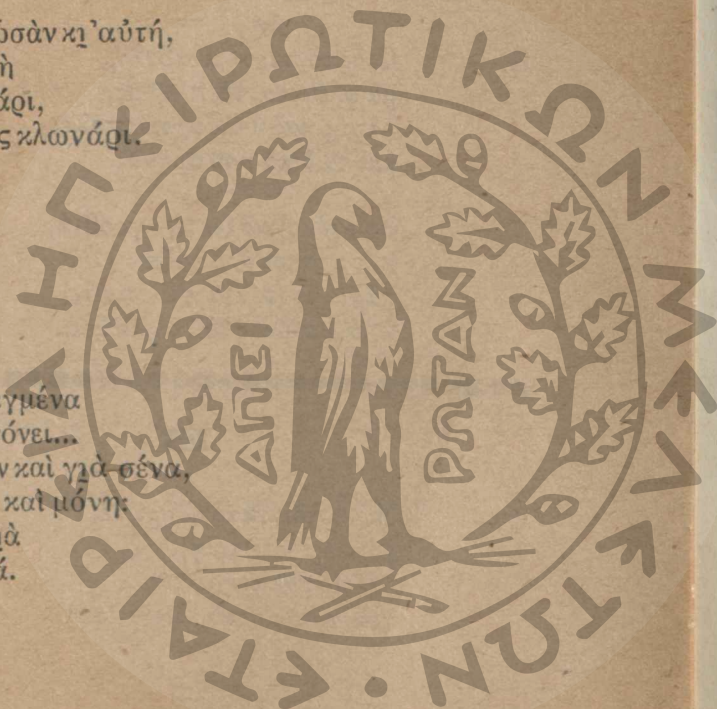
Σπητιοῦ καμάρι καὶ χαρὰ
καὶ μέλισσα νοικοκυρά,
πέπλος ἀραχνοῦφαντος σκεπάζει τὰ μαλλιά σου
καὶ πᾶς μὲ τὸ τραγοῦδι σου νὰ κτίσης τὴν φωλιά σου.

Βλέπω καὶ τοῦτο τὸ παιδί
μὲ φόρεμα τοῦ γάμου,
καὶ κρύβομαι νὰ μὴν ἰδῇ
κανένας τὴν χαρά μου.

Μὰ δὲν'μποροῦνε νὰ κρυφτοῦν χαραῖς ὥσάν κι' αὐτή,
ὅπου σὲ βλέπω σήμερα νυφοῦλα ζηλευτὴ
κοντὰ σὲ ξίφος λιγερό, κοντὰ σὲ παλληκάρι,
ὅπου τὸ στόλισε κι' αὐτὸ χρυσῆς μυρτιάς κλωνάρι.

Ἀνθιγὴ σ' ἔρρανε βροχή,
καὶ τᾶνθι σου τὰ νυμφικὰ
δὲν εἶναι πρὸ παρθενικὰ
ἀπὸ τὴν ἄσπρη σου ψυχή.

Σὲ βλέπω, ποῦ μὲ στέφανα ποιητικὰ πλεγμένα
στεφανωμένος ποιητὴς νύφη σὲ στεφανώνει...
πολλαῖς εὐχαῖς τὰ χεῖλη μου τραυλίζουν καὶ γιὰ σένα,
ἐγ' ὅμως σὰν πατέρας σου σοῦ δίνω μιὰ καὶ μόνη:
καὶ στὴν καινούργια σου φωλιά
νᾶσαι καθὼς καὶ στὴν παλιὰ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Α΄.

Π. — Τὶ γίνεσαι, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. — Ζέστη τὰ πάντα πυρπολεῖ
κι' ἥλιος μᾶς ψήνει φλογερὸς
κι' ἡ γῆ μᾶς εἶναι γῆ πυρρός.

Π. — Καὶ σὺ τί κάνεις;
Φ. — Πηλαλῶ
κι' ἀδιάκοπα παραλαλῶ
γιὰ μέλλοντας πολέμους
καὶ βλέπω πρὸς τοὺς Αἴμους.

Ἦλιος, ποὺ τῆς ἀκτίνες του κανεὶς δὲν ὑποφέρει,
μὲ κάνει κι' ὑποθέτω
πῶς πάλι, Περικλέτο,
ἦλθε τὸ καλοκαίρι.

Πάλι μ' αὐτὰ τὰ καύματα καὶ μὲ τῇ ζέσθῃ τούτῃ
ρευστοποιεῖται τὸ κορμί,
κι' ἡ πέτρα γίνεταί θερμὴ
καὶ τὸ μῆλο κουριουτι.

Π. — Κι' ὁ πόλεμος τί γίνεται;
Φ. — Πρὸς ὦραν ἡσυχάζει,
κι' ἐμεῖς μὲ τοῦτον κάνομε συζήτησι καὶ χάζι.

Ἐφρύαξαν Ἀνατολαί,
ἐφρύαξαν καὶ Δύσεις,
κι' ἐλύσσαξες καὶ σὺ, τρελλέ,
νὰ κάνης συζήτησεις.

Γι' αὐτὸν τὰ δόντια τρίζαμε
κι' ἐδόθησαν τὰ πλήθη,
κι' ἐνφ' τὸν ἐκηρύξαμε
λένε πῶς ἀνεβλήθη.

Π. — Πρὸς τὸ παρὸν ἀναβολή,
μὰ φλέγεται τὸ πλήθος,
Ἄρης καὶ Φοῖβος πυρπολεῖ
καὶ τὸ δικό μου στῆθος.

Κι' ἐγὼ σηκώνω τὴν γροθιά,
κι' ὁ κόσμος ἀλαλάζει:
πάρτε τουφέκια καὶ σπαθιά
κι' ὁ Τούρκος δὲν ἀλλάζει.

Β΄.

Φ. — Μή, παιδιά, παραληρήτε,
μὴν ἀκούετε τριγμούς,
ὑφεις παρατηρεῖται
κατ' αὐτὰς στοὺς διωγμούς.

Ὑφεις ἐπῆλθε νέα...
μὲ τοῦ Γένους τὸν φονέα
ἐλα θὰ διορθωθοῦν.

Καὶ μᾶς δίδοντ' ὑποσχέσεις
πῶς αἱ διεθνεῖς μᾶς σχέσεις
πάλι θὰ βελτιωθοῦν.

Ὑφεις παρατηρεῖται,
καὶ στὰ πέντε Βιλαέτια
τρῶν καὶ πίνουν Τουρκαλάδες.

Ὅμως ἄγρυπνοι φρουρεῖτε,
καὶ δὲν μᾶς γελοῦν μὲ τέτοια
τῆς Σταμποῦλ οἱ μπουνταλάδες.

Π. — Ἦλθε τὸ καλοκαίρι, καὶ
κι' ἐλοέν' ἀπὸ τὴν Θράκη
μετανάσται καταφθάνουν.

Κι' ὅλοι θέλουν ἐδῶ πέρα
στὸν ἐλεύθερον ἀέρα
τῆς Πατρίδος νὰ πεθάνουν.

Μὰ μὲ γλώσσης ἀφασία
μέσ' ἀπὸ τὴν Μικρασία
πλήθος ροδοῶ προσφύγων.

Καὶ μᾶς λένε, Φασουλῆ,
ὅτι κι' ἄλλοι πρὸ πολλοὶ
θὰ μᾶς ἔλθουν μετ' ὀλίγον.

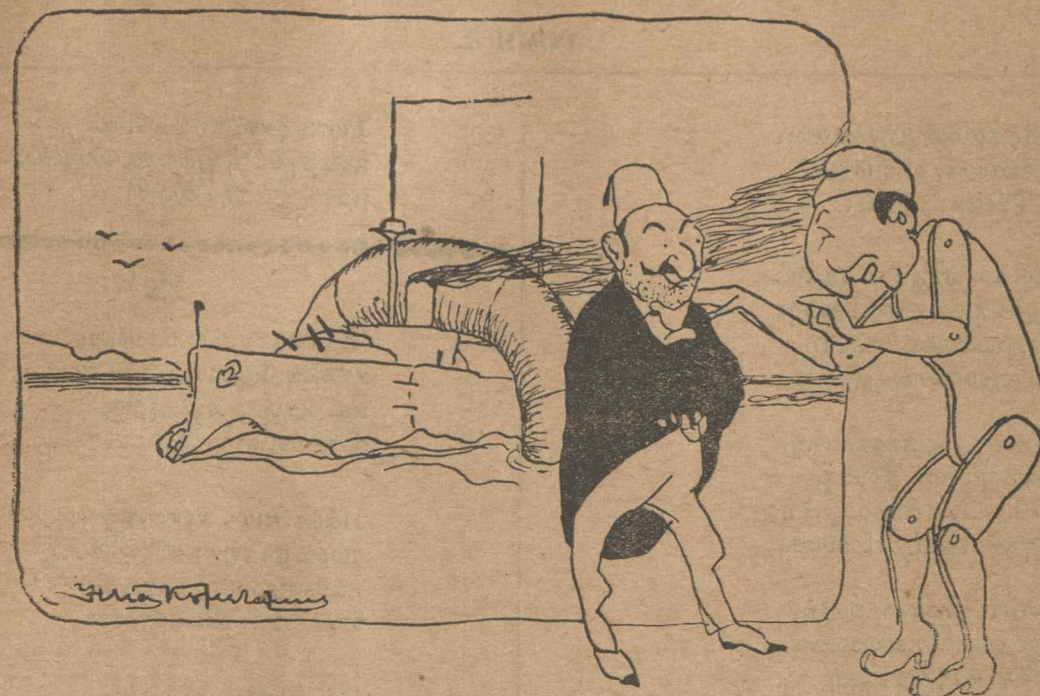
Κι' ἀπορεὶ καὶ τὸ Ντιβάνι
πῶς προσφύγων καραβάνι
κάθε λίγο καταφθάνει
στὸν Γκιουόρηδων τὸ κράτος, ποὺ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ
πολιτεία Νεοτούρκων, Σύνταγμα καὶ προκοπή.

Ἀπορεῖ, βρὲ μπουνταλά,
πῶς ἐνφ' περνοῦν καλὰ
μὲ τῶν Τούρκων τοὺς θεσμούς,
μὲ τὴν τάξι, μὲ τὸν νόμο,
νοσταλγοῦν ἐκπατρισμοὺς
κι' ἄρον ἄρον πέρνουν δρόμο.

Μὴ γιὰ τὸν Ἀλλάχ, παιδιά, τὰγαθὰ σας παραιτήτε,
καταφύγιον ἄλλου μὴ γιὰ τὸν Ἀλλάχ ζητήτε.
Τρέλλα σας κτυπᾷ μεγάλῃ,
μὰ γυρίστε πίσω πάλι.

Μὴ διοίκησι θαρρήτε
πῶς καλλίτερη θὰ βρῆτε,
μήτε τοὺς δικούς μας νόμους,
τοὺς δικαίους, τοὺς ἀμώμους.

Μὴ τὰ στήθη σας κτυπᾶτε,
κι' ἐκεῖ πέρα ποὺ θὰ πᾶτε
μπουγιουρούμ δὲν θὰ σᾶς ποῦν.

**Ἀγαπητέ μου Τουρκαλά, πρὶν ἔλθουν τὰ ντελίνια σας,
νὰ κάνετε σωσίδια πρῶτα γιὰ τὰ δελφίνια σας.**

Σὰν κι' ἐμᾶς δὲν θὰ σᾶς θρέψουν,
μὰ τὰ νῶτα θὰ σᾶς στρέψουν,
καὶ σκληρὰ θὰ σᾶς κτυποῦν.

Γιὰ τὸ χάλι σας μὴν κλαῖτε,
μὴ παράπονα μᾶς λέτε
κάθε τόσο, κουρελήδες.

Σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς ἀλλοφύλους
δὲν θὰ βρῆτε τέτοιους φίλους,
μήτε μὲς στοὺς Γιουανλήδες.

Ἐξω καθεμιά σας λύπη...
τζάνουμ, τί καλὸ σᾶς λείπει,
καὶ γι' ἄλλου τὸ στρίβετε;

Ἀπορεῖ καὶ τὸ Ντιβάνι
πῶς στὸν κόρφο σας Κοράνι
σὰν κι' ἐμᾶς δὲν κρύβετε.

Καθενὸς Ἐμβέρ ἡ μούρη
ἀπορεῖ μὲ τὸν Γκιουόρη
πῶς ἀκόμη δὲν τουρκεύει.

Μὰ τὸν πιάνουν πανικοὶ
καὶ τὸ στρίβει πανοικεῖ
δίχως ἐπιπλοὶ καὶ σκευή.

Ἐκκλησιά σας πρέπει τώρα
νᾶναι μόνο τὸ Τζαμί...
στὴν Τουρκιά τὴν φεσοφόρα
θὰ χορτάσετε ψωμί.

Ἐφθασε τὸ καλοκαίρι,
ποὺ καθέννας ὑποφέρει
ἀπερίγραπτα δεινά.

Κι' ἐξ ἀκτῶν κυματοπλήγων
πλήθος δυστυχῶν προσφύγων
ἔλεος ζητεῖ ξανά.

Κι' ἂν καὶ φαίνονται σεμνοὶ
ὅμως ἐρχονται γυμνοὶ
κι' ἡ κυρία ντεκολτέ.

Καὶ ζαλίζουν καὶ ταῦτα
τοῦ Γκαλήπ, ποὺ τὴν ψευτιά
δὲν ἀνέχονται ποτέ.

Γ΄.

Φ. — Ἐπῆλθε κάπως ὑφεις στὸν διωγμὸν τὰ κλέη,
κι' ὁ Ταλατ τὸ λέει.
Ὅτι δὲν γίνονται πολλοὶ,
ἐυλένιο μου κωθῶνι,
κι' ὁ Πρεσβευτὴς ὁ Κεμαλί
γι' αὐτὸ μᾶς βαβαίνει.

Τώρα καὶ ξένων Πρεσβειῶν θὰ πᾶν διερμηνεῖς
ὅλοι μαζί καὶ χωριστὰ νὰ κάνουν ἀνακρίσεις,
γιὰ νὰ πεισθοῦν ἂν ἀληθῶς πάσχουν ὁμογενεῖς
κι' ἂν γίνονται κατατρεγμοὶ, φόνοι, καὶ πυρπολήσεις.

Κι' ἂν πλημμυρήσουν πρόσφυγες καὶ τὰς ἰσσοφάνους,
μὰ θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα μ' αὐτοὺς τοὺς δραγουμάνοους.
Πανσάτωσαν οἱ στεναγμοί,

κανείς, παιδιά, μὴν κλαίῃ,
πῶς ἔπαυσαν οἱ διωγμοί
κι' ὁ Ταλαὰτ τὸ λέει.

Βάζω στή θήκη τὸ σπαθί...
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Γένους
τὸ ζήτημά μας θὰ λυθῇ
μὲ δραγουμάνους ξένους.

Μὴ διωγμοὺς παραλαλήῃς
βασανισμένων, Μοῦσα,
κι' ὁ Ταλαὰτ ὁ προσφιλὴς
ἐπῆγε καὶ στήν Προῦσσα.

Ἐπαυσε πλέον ἡ φυγή,
ξεχνιοῦνται περασμένα...
τοῦ Ταλαὰτ διαταγή
κι' ὅλα διορθωμένα.

Στοὺς πρωταίτιους πέλεκυς... γι' αὐτοὺς κανένας οἶκτος,
θὰ πῆσ' ἡ Θέμις κατ' αὐτῶν ἀμέσως κι' ἀμειλίκτως.

Ἄλλοι σ' ἐκείνους, ποῦ διώξαν πρῶτοι τοὺς Γιουνανλῆδες,
κι' ἄς εἶναι Μπέηδες τρανοί, κι' ἄς εἶναι καὶ Βαλῆδες,
κι' ἄς εἶναι καὶ χαμάληδες σὰν τὸν Ἀγᾶ Κερίμ.

ἀφοῦ καλὰ τιμωρηθοῦν,
μετέπειτα θὰ βραβευθοῦν,
κι' ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Σταμπούλ θ' ἀκούσουν ἀφερίμ.

Τοῦ Ταλαὰτ διαταγή... τὸ λέν καὶ τ' ἀηδονάκια
κάτω στὰ ρέμματα,
ὅτι θὰ πᾶν οἱ πρόσφυγες στὰ πρῶτα των κονάκια
δὲν εἶναι ψέμματα.

Ἄς μὴν ἀκούωνται λυγμοί...
πῶς ἔπαυσαν κατατρεγμοί
Ραγιάδων λυσσαλέοι
κι' ὁ Κεμαλῆ τὸ λέει.

Κλύδων ἐνέσκηψε πολὺς,
μὰ τώρα τῆς Ανατολῆς
ἡσύχασε τὸ σκάφος.

Κι' ὁ Τοῦρκος Πρέσβυς ὁ γλυκὺς
τὸ βεβαιοῖ προφορικῶς,
τὸ βεβαιοῖ κι' ἐγγράφως.

Τὸ λένε καὶ διερμηνεῖς
πῶς δὲν θὰ μείνῃ πιά κανείς
Ραγιάς ἀδικημένος
καὶ παραπονεμένος.

Πᾶν τὰ λυσσάρικα σκυλιά,
φιλίας σήμερα φιλιά,
κι' ἀγάπαις σὰν καὶ πρῶτα,
κι' ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

Πῶς πέρασε τὸ ξαφνικὸ
καὶ τὸ μεγάλο τὸ κακὸ
δὲν εἶναι παραμῦθια.

Τῶπε ξανὰ κι' ὁ Κεμαλῆ,
ποῦ βγάξ' ἡ γλῶσσα του μαλλί
μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Π. — Ἐφθασε καὶ πάλι θέρος,
κι' ὅλα, Φασουλῆ σὰν πρῶτα,
καὶ καθεὶς ἰδιαιτέρως
ἀναλύει στὸν ἰδρῶτα.

Πάψε πιά ν' ἀνησυχῇς...
τώρα μὲ τὴν πρώτη ζέστη
κάθε πρόσφυξ εὐτυχῆς
ὅπως πρὶν ἀπεκατέστη.

Πάλι λάβα καὶ φωτιά
Δύσεως κι' Ἀνατολῆς,
καὶ σφυρίζουν μὲς σ' αὐτὰ
κὼνωπες ἀνωφελεῖς

Τώρα πάλι, βρὲ χαλντούπη,
καὶ τὸ φέσι πρὸ πολὺ
μὲ τὸ Ρίον ἀπειλεῖ
καὶ μᾶς γίνεται κουνουπί.

Τώρα καθεμιά συνθήκη μὲ τὸ καῦμα καταρρέει
καὶ τὸ κρέας μας δαγκάνουν ἀμειλίκτως οἱ κορέοι.

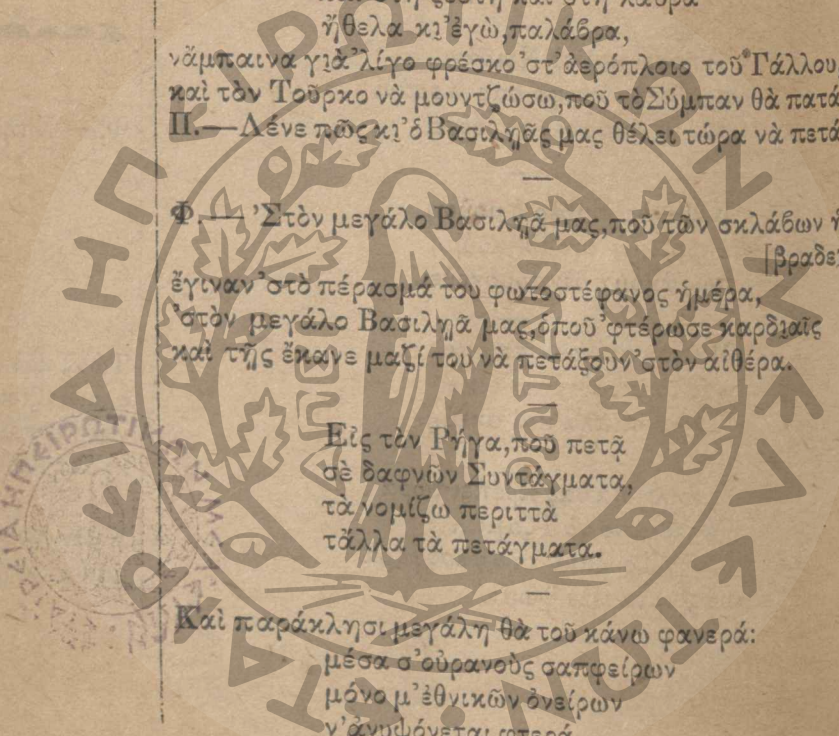
Βλέπω γύρω, Φασουλῆ,
πληθυσμὸν ἀνέστιον,
καὶ τὰ πάντα πυρπολεῖ
φλογερὸν Ἡφαίστειον.

Φ. — Ἦλθε καλοκαίρι μένους καὶ παροξυσμοῦ μεγάλου,
καὶ στή ζέστη καὶ στή λαύρα
ἤθελα κι' ἐγὼ, παλάδρα,

νᾶμπαινα γιὰ λίγο φρέσκο σ' ἀερόπλοιο τοῦ Γάλλου,
καὶ τὸν Τοῦρκο νὰ μουτζώσω, ποῦ τὸ Σύμπαν θὰ πατάξῃ.

Π. — Λένε πῶς κι' ὁ Βασιλῆς μας θέλει τώρα νὰ πετάξῃ.

Φ. — Στὸν μεγάλο Βασιλῆα μας, ποῦ τῶν σκλάβων ἡ
ἔγιναν στὸ πέρασμά του φωτιστέφανος ἡμέρα, [βραδείας
στὸν μεγάλο Βασιλῆα μας, ὁποῦ φτέρωσε καρδιαῖς
καὶ τῆς ἔκανε μαζί του νὰ πετάξουν στὸν αἰθέρα.

Εἰς τὸν Ρήγα, ποῦ πετᾷ
σὲ δαφνίων Συναγματο,
τὰ νομίζω περιττὰ
τάλλα τὰ πετάγματα.

Καὶ παράκλησι μεγάλη θὰ τοῦ κάνω φανερά:
μέσα σ' οὐρανοὺς σαπφείρων
μόνο μ' ἐθνικῶν ὀνείρων
ν' ἀνυψόνεται φτερά.